

עיר וקדיש מז שמיא נחית

זיא תשבת מפי זרעו

ספר
דין תורה
חלק י"ב

בזוהר דא יפקון מן גלותא

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

ספר
דין תורה
בבית דין של מעלה
חלק י"ב

יוצא לאור ידי
מפעל חזוהר העולמי בת ים
ג' תשרי תשע"ו

**מפעל
הזוהר
העולמי**

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

לקבלת ספרי זוהר ירושלים

בני ברק רמת בית שמש
אצל הרופא קירופרקטר ד"ר
איתמר ברים: 054-8441423

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

מי לה' אליו! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשיות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזוה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן? התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

על ידי עיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות

(ספר המדות אות סוד, למוהר"ן זי"ע)

ולרפאות חולאת חזק.

כשרות השחיטה בישראל כהלכתה

מלחמה לה' בעמלק מדור דור מלחמת הצדיקים עם רבני הערב רב (העמלקים) - בשדי כשרות השחיטה, בד' מאות שנים האחרונים

[חלק קטן מהרשימה של הספרים]

קצת מהשאלות בדין תורה בבית דין של מעלה
[לפי בקשת השואל את השאלה נכתוב השם האמיתי שלו]

בית דין: האם לא ראית את 101 העלונים של השאלות ותשובות מהאדמו"ר מהאלמין שהכין אותך לדעת מה ישאלו אותך בבית דין של מעלה?
אבישי בן לאה: לא רציתי לקרוא, כי לא שמעתי מהרבנים שלי שצריך בכלל לפחד מהבית דין של מעלה, וחשבתי מה זה נוגע לי כעת, יש לי זמן לאחר מאה ועשרים לטפל בזה, מי מאמין בכלל שיש דבר כזה?

בית דין: האם לא ראית מה שציין לך האדמו"ר מהאלמין רשימת הספרים שכותבים מה הולך בכשרות השחיטה?

אבישי בן לאה: ראיתי, ולא רציתי לקרוא, כי ידעתי אם אני יקרא יהיו לי בעיות ולא אוכל לאכול את שאהבה נפשי, וכי לא נאכל בשר? האם אני במדריגת פרוש? או האם אני בגרמניה? ב"ה שיש לנו כסף לקנות אוכל, וכפי מה שאני אוכל יש לי יותר כוח, ובכלל האם אפשר בכלל לחיות בלי בשר? הלא כתוב כתוב בתורה הקדושה מי יאכילנו בשר?

בית דין: לא מקובל בבית דין, כאן תשלם על כל מה שאכלת!

אבישי בן לאה: כבר שילמתי הרבה כסף על הבשר הכשר בעולם התחתון? מה עוד הפעם לשלם על זה? בעלי המכשירים כבר גנבו ממני מאות אחוזים יותר מהבשר של הגוים? לא מספיק ששילמתי שם?

בית דין: כאן לא מדובר על כסף, כאן מדובר על עשיית ניתוחים על כל אבר ואבר שנהנה ממאכלות אסורות, האם לא ראית מה שהחפץ חיים כותב בספרו "נדחי ישראל" פרק כח שמי שאוכל מאכלות אסורות יצטרך לעבור בשמים ניתוח וזינוך על כל אבר וגיד ועצם? הלא למדת כל יום מהפץ חיים על לשון הרע ולמה לא שמעת בקולו?

ונעתיק מפרק כ"ח נדחי ישראל החפץ חיים. בו יבואר גודל העונש של מאכלות האסורות.

כתוב בפרשת האזינו דברים ל"ב, "כי מגפן סדום גפנם ומשדמות עמורה ענבמו ענבי רוש אשכולות מרורות למו חמת תנינים יינם וראש פתנים אכזר, הלא הוא כמוס עמדי חתום באוצרותי לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם וכו'". וביאור הכתוב נראה על פי מה שהביאו הספרים בביאור דברי הנביא, במיכה ז', "מי אל כמוך נושא עוון ועובר על פשע", היינו כשאדם חוטא תיכף נברא משחית לחבל אותו, שמהחטא שלו נברא משחית, ואם הקב"ה היה מניחו תיכף היה יורד ומעניש את האדם, שהיה תובע ממנו מזון, כיון שהוא נברא על ידו, אבל הקב"ה ברוב חסדו כביכול נושא עוון וטומנו וחותמו באוצרות ומפרנסו שם, כי הכל צריכים להשפעה, וממתין לאדם עד יום מותו פן יחזור בו בתשובה, זה שאמר הכתוב "מי אל כמוך נושא עון" שלא כמדת בשר ודם, שלא די שאין מעניש למורד אלא גם מפרנס לנושא בו כדי שלא יזיקהו. אבל סוף כל סוף אם אין עושה תשובה והאדם מוכרח למות, מיד פותח הקב"ה את אוצרותיו כי לא לעולם יזין אותם, ותיכף יוצאים המשחיתים שנבראו מהעבירות, וכל אחד מענישו באותו אבר שחטא בו.

וממשיך החפץ חיים: ואמרתי שכל זה רמזו בתורה בפסוק הנזכר לעיל, "כי מגפן סדום גפנם" והוא מליצה יפה, דהיינו כשם שהאדם כשעושה מצוה נוטע עבורו בגן עדן איזה נטיעה יפה בעץ החיים, והוא משל לתענוגים הרוחניים, כדי שיתענג אחר כך בבואו שמה, כן ממש כשעושה עבירה ניטע עבורו בגיהנום אילן מר שיין פירותיו הם ארסיים כארס תנינים וחמת פתנים, ובבואו שמה הוא מוכרח לשתות ולמצות שמריהם, והוא הכל משל לעונש המר והנמזה אשר הוא מקבל על ידי משחיתיו. ועתה נבאר הכתוב, כי מגפן סדום גפנם ומשדמות עמורה וכו', היינו כשאדם עולה בדעתו ומהרהר לעשות העבירה, תיכף ניטע גפן עבורו בסדום, דהיינו מקום הגופרית והמלח והוא מרמז על הגיהנום, ורוצה לומר שהותחל להבראות עבורו מקום מוכן לפורענויות, ואחר כך כשמתחיל לעשות העבירה גופא, נגמר האשכולות המרים מן הגפן, זה כשמתחיל לעשות את העבירה, וכשגומר את העבירה נסחטו האשכולות ונעשה היין המר שהוא כולו ארס כחמת תנינים, וזהו שאמר "אשכולות מרורות למו חמת תנינים יינם וראש פתנים אכזר".

וכל זה רמז לבריאת המשחיתים שנגמרו בשלימות לאחר גמר העבירה, והם מוכנים ומזומנים תיכף לחבלו ולהשחיתו בכל כוחותם, ושמה יאמר האדם אם כן, איה הם, הלא אנו רואים עושי עבירות מידי יום ביומו ואין שטן ואין פגע רע, לזה משיב הכתוב, "הלא הוא כמוס עמדי חתום באוצרותי", שאני טומנם

אותם וחותמם באוצרותי ואיני מניחם לצאת לחבל פן יחזור האדם בתשובה, ומה שכפל הכתוב "כמוס עמדי חתום באוצרותי", הוא כי יש שני מיני משחיתים שאחד גרוע מחברו, שאחד מועיל לו הטמנה, מה שנטמן באיזה מקום שלא יראה את האדם ויזיקו, והשני אכזריות שלו גדולה כל כך שצריך דוקא לחותמו ולסגרו באיזה אוצר המוכן לזה. וזהו מדוקדק בלשון הכתוב, "חמת תנינים יינם וראש פתנים אכזר", כנגד שני מיני משחיתים אלו, ולכן מסיים "הלא הוא כמוס עמדי חתום באוצרותי", כל אחד לפי ענינו.

ושמא תאמר עוד, אם כן טוב הדבר שאנו נמלא כל תאות לבנו והמשחיתים לא יפגעו בנו, לזה אמר הכתוב, "לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם", דהיינו בעת שימוטו רגלי האדם, וזה בעת פרידת הנפש, תיכף נפתח סגור האוצרות והם מוכנים לקבל נקם מאתו. ושמא יאמר האדם מתי יהיה דבר זה, רק אחר מאה שנה, לזה אמר הכתוב, כי קרוב יום אידם וחש עתידות למו, כי באמת לא ידע האדם את עתו כי פעמים רבות יסובב על ידי עונות העצומים נקרב עת מיתתו, כמו שאמר הכתוב בקהלת ז', "אל תרשע הרבה פן תמות בלא עתך", ולזה אמר "וחש עתידות", דהיינו דבר הרע העתיד להיות בסוף כמה שנים מחיש לבוא לפני זמנו ע"י מעשים רעים.

היוצא מדברנו שמכל עבירה ועבירה נברא כח המשחית שיענישהו אח"כ, וכמו שכתוב "תיסרך רעתך ומשובותיך תוכיחוך", וכו', והיינו, שהרעה גופא היא המייסרת אותו, וכעין זה אמרו חז"ל, כל העובר עבירה אחת בעולם הזה מלפפתו ומוליכתו ליום הדין, ומה שדקדקו לומר כל העובר עבירה אחת, להורות לנו דאפילו יש לו רק עבירה אחת שעשה בעודו בחייו ולא עשה תשובה, מכל מקום היא נדבקת בו ואינה נפרדת ממנו עד שמוליכה אותו למקום הדין. וכל שכן אם יש לו כמה וכמה עוונות, בודאי כולם הם מקיפין אותו ומוליכין אותו לבית המשפט.

ועתה נבוא לעניננו, האיש שהרגיל נפשו למאכלות אסורות, כמה מאות לאוין דאורייתא עבר על ידי זה, ומכל עבירה נברא משחית אחד שממתיך רק עד שימוט רגלו ואח"כ יקבל העונש על ידו, ואם כן כמה מאות מלאכי חבלה לבושין שחורין ומתעטפים שחורים יהיו רצין אחריו ומלפפין אותו להוליכו לגיהנום, מקום החושך והמר, ושם ישפטו אותו.

ומי יוכל לשער גדול היסורין והצרות שיסבול אפילו על לאו אחד, ועל אחת כמה וכמה על כמה מאות לאוין וחייבי כריתות שעבר בימי חייו על ידי

המאכלות האסורות, ואז ינהם באחריתו ויתמה על נפשו, איה היה שכלי, איך שנאתי תמיד המוסר שהיו מיסרין אותי בני עמי, כמו שאומר במשלי, "ונהמת באחריתך בכלות בשרך ושארך ואמרת איך שנאתי מוסר", לומר זכור את בוראך, הלא תצטרך לבוא אליו לסוף ימך, ואיך תשא פניך אליו, ולא עוד אלא שהעזתי כמה פעמים נגד פניהם של המוכיחים וחרפתים וגדפתים וחשבתי שהם שוטים ואני החכם והמשכיל, עתה ראה חכמתך והשכלתך שחפרת בור עמוק לנפשך, ויתודה בעצמו אז על עוונותיו כמו שאמרו חכמינו ז"ל עירובין כ"ב, וגם מובא שם שמצדיק הדין עליו בראותו את גודל הקלקולים שפעל למעלה בעולמות הקדושים וגם ריבוי הקליפות והחיצונים שנתרבו ונתגברו על ידו, אבל מי יועיל לו אז? כי אין תשובה אלא מחיים, כשאדם עוד פה, כידוע כמה צריך להזהר ממאכלות האסורות, שמלבד שהוא עבירה גדולה, עוד הוא משקץ את נפשו בזה, וכדכתיב בקרא בפרשת קדושים כ' כ"ד, "והבדלתם בין הבהמה הטהורה לטמאה ובין העוף הטמא לטהור", וכו', וכמו שפירש רש"י שם בתורת כהנים, שכוונת התורה על בהמה שלא נשחטה, וכן עוף שלא נשחט כהלכה, ועל זה מסיים קרא "ולא תשקצו את נפשותיכם וכו'", והייתם לי קדושים כי קדוש אני ה'.

והעבירה מטמטמת לבו של האדם, כדאיתא בגמרא יומא ל"ט, תנא דבי רבי ישמעאל, עבירה מטמטמת לבו של אדם, שנאמר "ולא תטמאו בהם ונטמתם בם, אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמטם". וגם על ידי שהוא מתחיל להמשיך על עצמו רוח הטומאה על ידי מאכלות האסורות, מטמאין אותו מלמעלה גם כן, כדאיתא בגמרא שם, תנו רבנן, ולא תטמאו בהם ונטמתם בם, אדם מטמא עצמו מעט מטמאין אותו הרבה, מלמטה - מטמאין אותו מלמעלה, בעולם הזה - מטמאין אותו לעולם הבא.

וזה לשון הזוהר הקדוש פרשת שמיני (מא:): וְתָא חַזִּי, כֹּל מֵאֵן דְּאָכִיל מְאִינוֹן מְאָכְלִי דְּאֶסְרִי, אֲתִדְבֵּק בְּסִטְרָא אֲחָרָא, וְגַעִיל נִפְשִׁיהּ וְגִרְמִיָּהּ, וְרוּחַ מְסָאָב שְׂרִיא עָלֶיהָ, וְאֲחֲזִי גִרְמִיָּה דְלִית לִיה חוּלְקָא בְּאֶלְהָא עֲאֲבִישִׁי בֵּן לָאָה, וְלֹא אֲתִי מְסִטְרִיָּה, וְלֹא אֲתִדְבֵּק בִּיהּ. וְאִי יִפּוֹק הָכִי מֵהֲאִי עֲלָמָא, אֲחִידֵן בִּיהּ כֹּל אִינוֹן דְּאֲחִידֵן בְּסִטְרָא (ס"א דאתיין מסטר) דְּמְסָאָבָא, וּמְסָאָבִין לִיה וְדִינִין לִיה כְּפֹר נֶשׁ דְּאִיהוּ גַעְלָא דְּמֵאֲרִיָּה, גַעְלָא בְּהֲאִי עֲלָמָא, וְגַעְלָא בְּעֲלָמָא דְּאֲתִי.

ובא ראה, כל מי שאוכל מאותם מאכלים אסורים, נדבק בצד האחר, ומתעב נפשו ועצמו, ורוח טמאה שורה עליו, ומראה את עצמו שאין לו חלק באלוהי העליון, ולא בא מהצד שלו ולא נדבק בו. ואם יצא כן מהעולם הזה, אוחזים

בו כל אותם האחוזים בצד (שבא מצד) הטמאה, ומטמאים אותו ודנים אותו כאדם שהוא נתעב של רבונו, נתעב בעולם הזה ונתעב בעולם הבא.

ועל דא כתיב, ונטמאתם בם בלא א', דלא אשתכח אסוותא לגעוליה, ולא נפיק ממסאבותיה לעלמין. ווי לון, ווי לנפשיה, דלא יתדבקון בצרורא דחיי לעלמין, דהא אסתאבו. ווי לגרמייהו, עלייהו כתיב (ישעיה ס) כי תולעתם לא תמות וגו', והיו דראון לכל בשר. מאי דראון. סרחוןא. מאן גרים ליה, ההוא סטר דאתדבק ביה.

ועל זה כתוב ונטמאתם בם, בלי א', שלא נמצאת רפואה לתועבתו, ולא יוצא מטמאתו לעולמים. אוי להם! אוי לנפשם, שלא ידבקו בצרור החיים לעולמים, שהרי נטמאו! אוי לעצמם! עליהם כתוב (ישעיה ס) כי תולעתם לא תמות וגו', והיו דראון לכל בשר. מה זה דראון? סרחון. מי גרם לו? אותו הצד שנדבק בו.

דף מ"ב ע"א

רבי יוסי פתח ואמר, (קהלת ו) כל עמל האדם לפיהו וגו'. אסתכלנא במלי דשלמה מלכא, וכלהו אחידן בחכמה עאבישי בן לאה. כל עמל האדם לפיהו, האי קרא, בשעתא דדיינין ליה (דף מ"ב ע"א) לבר נש בההוא עלמא כתיב, כל ההוא דינא, וכל מאי דסביל בההוא עלמא, ונקמין מניה נקמתא דעלמא. לפיהו: בגין פיהו, דלא נטיר ליה, וסאיב ליה לנפשיה, ולא אתדבק בסטרא דחיי, בסטרא דימינא. וגם הנפש לא תמלא, לא תשתלים דינהא לעלם ולעלמי עלמין. דבר אחר לא תמלא, לא תשתלים לסלקא לאתרהא לעלמין, בגין דהא אסתאבת, ואתדבקת בסטרא אחרא.

רבי יוסי פתח ואמר, (קהלת ו) כל עמל אדם לפיהו וגו'. הסתפלתי בדברי שלמה המלך, וכלם אחוזים בחכמה עליונה. כל עמל אדם לפיהו, הפסוק הזה בשעה שדנים את האדם באותו העולם כתוב. כל אותו הדין, וכל מה שסובל באותו העולם ונקמים ממנו נקמת העולם - לפיהו, בשביל פיהו שלא שמר אותו וטמא אותו את נפשו, ולא נדבק לצד החיים לצד הימין. וגם הנפש לא תמלא, לא תשתלים דינה לעולם ולעולמי עולמים. דבר אחר לא תמלא, לא תשתלים לעלות למקומה לעולמים, משום שהרי היא נטמאה ונדבקה לצד האחר.

רבי יצחק אמר, כל מאן דאסתאב בהו, כאילו פלח לעבודה זרה, דאיהו (דברים יז) תועבת יי', וכתיב לא תאכל כל תועבה. מאן דפלח לעבודה זרה, נפיק מסטרא דחיי, נפיק מרשותא קדישא, ועייל ברשותא אחרא. אוף מאן דאסתאב בהגי מיכלי, נפיק מסטרא דחיי, ונפיק מרשו קדישא, ועייל ברשותא אחרא.

ולא עוד, אלא דאסתאב בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. ועל דא ונטמתם בם כתיב בלא א'.

רבי יצחק אמר, כל מי שנטמא בהם, כאלו עבד לעבודה זרה, שהיא תועבת ה', וכתוב לא תאכל כל תועבה. מי שעובד לעבודה זרה, יוצא מצד החיים, יוצא מרשות הקדשה ונכנס לרשות אחרת. אף מי שנטמא במאכלות הללו, יוצא מצד החיים, ויוצא מרשות הקדשה ונכנס לרשות אחרת. ולא עוד, אלא שנטמא בעולם הזה ובעולם הבא, ולכן כתוב ונטמתם בם בלי א'.

וכתיב, ולא תשקצו את נפשתיכם בבמהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הבדלתי אתכם לטמא. מאי לטמא. לטמא לעמין עובדי עבודה זרה, דהא אינן מסאבין, ומסטרד דמסאבא קא אתיין. וכל חד אתדבק באתריה.

וכתוב (ויקרא כ) ולא תשקצו את נפשתיכם בבמהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא. מה זה לטמא? לטמא את העמים עובדי עבודה זרה, שהרי הם טמאים, והם באים מצד הטמאה, וכל צד נדבק במקומו.

ואיתא במדרש שוחר טוב, כל המחליט עצמו לעבירה אין לו מחילה עולמית, רוצה לומר, אף בעת שיתגברו רחמי ה' על העולם מכל מקום לא ימחלו לו מטעם שהפקיר את רצונו של הקב"ה לגמרי ונעשה חלות לעבירה הזו.

גם גופו מתפתם מאיסור, ובהמשך הזמן נעשה גופו מלא משקצים ורמשים ונבילה וטריפה, ומה יכול להיות מגוף טמא כזה, כי אפילו אם יהיו לו זכותים גדולים משארי מצוות ומעשים טובים והם ימליצו טוב בעדו שיקום לעת התחיה עם שאר מתי ישראל, אחר כל היסורים והעונשים שתקבל הנפש בגיהנום, אין לשער ולערוך גודל צרת הנפש שיהיה לו לאדם לבסוף על ידי זה, דהלא ידוע דכשנתקלקל לו לאדם בפנימיותו, כגון שנתהפך באיזה מקום בגידיו הדם לליחות, מוכרח הרופא לעשות לו [אפצראציאן] (ניתוח) לחתוך במקום זה ולשאוב הליחה משם, ואח"כ יוכל לחזור ולהרפא, דאם לא כך, עלול להתקלקל הדם יותר ויותר עד שימות.

וכן אם נתהוו לו כזה בשני מקומות או בשלושה, מוכרח לסבול יסורים שיחתכו בשניים ושלושה מקומות לשאוב הליחה משם, אבל אם חס ושלוש יתפשט הליחה בידי וברגליו ובגופו בכמה מקומות מוכרח למות, דכי יחתכו כל גופו?

וכאשר יחתכו האם יוכל לסבול כל כך יסורים?

ועתה נתבונן בעניננו, הלא ידוע מספרים הקדושים, שלפיכך אמר הקב"ה לאדם, "כי ביום אכלך ממנו מות תמות", משום שע"י אכילה של עץ הדעת טוב ורע נתערב בו כח הרע, שלא יוכל להאיר עליו אור ה' שיחיה אותו לנצח ומוכרח למות, שע"י יסורי הקבר יתעכל כח הרע הטמון בתוכו ויתפרש ממנו ויזדכך החומר כדי שאח"כ כשיקום בעת התחיה יוכל להאיר עליו אור ה' ויחייהו לנצח, והוא דוגמא ממש כמו שמוכרח לפרוש הליחה מאת האדם החי כדי שישאר בחיותו.

ועתה נתבונן בעניננו, האיש אשר מילא גופו בחייו מנבלות וטרפות והוא ימות לבסוף, אפילו אם נאמר שיזכה לתחיה אחרי שיקבל גמול עוונותיו בגיהנום, הלא על כל פנים יצטרך עוד תיקון איום, [אפערציא נוראה] (ניתוח נורא), שיצטרך להתעכל חלק עפר הרע הטמון בכל אבר ואבר שבגופו, ובכל קרום דק שנמצאו בו. כי הלא כשאדם אוכל נתפשט כח המאכל בכל אבר ואבר, מכף רגלו ועד ראשו ואפילו על קרומי העין וכדומה, כדי שיזדככו וישארו רק החלק העפר הנעשה מכשרות, ויוכל לקום בעת התחיה ולזכות עם עם ישראל יחד, וכמה יסורין יסבול מזה עד שיתעכל כל חלקי הרע הטמון בכל חלקי הגוף מכף רגלו ועד ראשו, וינהום באחריתו על כל זה.

גם על ידי מאכלות אסורות מסתלק הצלם אלהים מן האדם, כדאיתא בזהר הקדוש פרשת משפטים בסופו, ועלול לבוא כמה מאורעות על האדם, כמו שאמרו חכמים ז"ל על הפסוק, ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי, אם אתם מובדלים מן העמים עובדי גילולים הרי אתם שלי, ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו, דאף שבעת שהוא מתרצה להתערב עם הגויים בכל עניניהם, נראים כאוהבין אותו, אבל כל זה רק בהתחלה, אבל בהמשך הזמן נסבב לו על ידם גופא רעות רבות וצרות עליו, כי הקב"ה מסלק את שמירתו ממנו עבור זה, וכבר צווח הכתוב ואמר, "אם ה' לא ישמור עיר שוא שקד שומר", אבל האיש השומר עצמו ממאכלות האסורות, אף בעת דחקו, נושא על עצמו הצלם אלוקים וניצול ממאורעות רעות.

וזה שהועיל לדניאל חנניה מישאל ועזריה שנזהרו מפת בג המלך ומיין משתיו להנצל מיד נבוכדנצר. וכדאיתא בזהר הקדוש פרשת משפטים (קכה):

תַּאנָּא, בְּמָה זָכוּ דְּנִיָּאל חֲנַנְיָה מִישָׁאֵל וְעִזְרִיָּה, דְּאַשְׁתְּזִיבוּ מֵאִינוּן נְסִיוֹנִי, אֱלָא בְּגִין דְּלֹא אִסְתְּאַבוּ בְּמִיכְלִיהוֹן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתִיב (דניאל א) וַיֵּשֶׁם דְּנִיָּאל עַל לְבוּ אֲשֶׁר לֹא יִתְגַּל בְּפֶת בֶּגֶד הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְתַאנָּא בְּסִתִּימָא דְּמִתְנִיתִין, מִיכְלָא

דההוא רשע, בשרא בחלבא הוה וגבינה עם בשרא, בר מיכלן אחרנין, ודא סליק ליה בפתוריה, בכל יומא.

שנינו, במה זכו דניאל, חנניה, מישאל ועזריה שנצלו מאותם נסיונות? אלא משום שלא נטמאו במאכליהם. אמר רבי יהודה, כתוב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'. ושנינו בסתר המשנה, מאכל אותו הרשע, בשר בחלב היה וגבינה עם בשר, פרט למאכלים אחרים, וזה עלה לו על שלחנו בכל יום.

ודניאל דאסתמר מהאי, כד רמו יתיה לגובא דאריוותא, אשתלים בצולמא דמאריה, ולא שני (בראשית קצ"א ע"א) צולמיה לצולמא אחרא, ועל דא דחלו אריוותא מניה, ולא חבלוהו. וההוא רשע, בשעתא דמלכותא אתעד מניה, (דניאל ד) ועם חיות ברא הוה מדוריה, אעדי צולמא דאנפוי מניה, ומההוא יומא, לא אתחזי צולמיה, צולמא דבר נש. וכל בעירא דאתי, אתחזי ליה, צולמא דזיגיה, ונוקביה, והווי אתיין עליה בלהו, ובכמה זמנין הווי אכלין ליה חיות ברא, בר דאתגזר האי עונשא עליה, בגין דכתיב, (חבקוק א) והוא במלכים יתקלס, בגין כך, כלא יתקלסו ביה, כל ההוא זמנא.

ודניאל שנשמר מזה, כשזרקוהו לגב האריות, השתלם בצלם רבונו, ולא שנה צלמו לצלם אחר, ולכן פתרו ממנו האריות ולא חבלו בו. ואותו רשע, בשעה שהעברה ממנו מלכותו ומדורו היה עם חיות השדה, העבר ממנו צלם פניו, ומאותו יום לא נראה צלמו צלם של אדם, וכל בהמה שבאה, נראה לה בצלם של מינה ונקבתה, וכלם היו באים עליו, ובכמה פעמים היו אוכלות אותו חיות השדה זולת נגזר עליו הענש הזה, משום שכתוב (חבקוק א) והוא במלכים יתקלס, משום כך כלם התקלסו בו כל אותו זמן.

תא חזי, מה כתיב, (דניאל א) ולמקצת ימים עשרה נראה מראהן טוב מכל הילדים האוכלים את פת בג המלך. נראה מראהן טוב, דצולמא דמאריהון לא אעדיאו מנהון, ומאחרני אעדיאו. מאן גרים האי. בגין דלא אתגעלו בגיעולי מיכליהון. ופאה חולקיהון דישראל, דכתיב בהו, ואנשי קדש תהיון לי. (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל יי' וגו'. ואל משה אמר, (קל"א ע"א) מאן אמר. דא שכניתא. עלה אל יי', כמה דכתיב, (שמות יט) ומשה עלה אל האלהים וגו'. (ס"א ויקרא אליו יי' אמיא כל דא, לקיימא עמהון קיים, בגין דהא אתפרעו, מה דלא נפקו הכי ממצרים, דאתגזרו, ולא אתפרעו, (מ' ע"א) והכא הא אתפרעו, ועאלו בברית קיימא, דכתיב, (שמות טו) שם שם לו חק ומשפט. דייקא ושם נסהו, בהאי את קדישא, דאתגליא בהו, והכא אתקיים

בהו, על ידא דמשה גזירה דקיימא, דכתיב, ויקח משה את הדם ויזרק על העם וגו'.

בא וראה מה כתוב, ומקצת ימים עשרה נראה מראהם טוב (וגר) מן כל הילדים האכלים את פת בג המלך. נראה מראהם טוב - שצ'לם רבונם לא זו מהם, ומאחרים זו. מי גרם את זה? משום שלא נגעלו בגעולי מאכליהם. אשרי חלקם של ישראל שכתוב בהם, ואנשי קדש תהיון לי.

עד כאן מהחפץ חיים בספרו נדחי ישראל זי"ע [שהדפסתי לפני 50 שנה לערך]

<http://www.israel613.com/NIKKUR4.htm>

http://www.israel613.com/achila_kosher.htm

<http://www.israel613.com/NIKKUR6.htm>

<http://www.israel613.com/KASHRUT-monsey-kruka-1.htm>

<http://www.israel613.com/KASHRUT1.htm>

האם אינכם יודעים כי פגימה היא אותיות מגיפה, וכל שבוע ושבוע ניתוספים 50 עד 70 יתומים חדשים, [זה מה שאנחנו רואים עין בעין] האם יש לך מגיפה גדולה מזו?

האם אתם לא מקבלים כל יום בדואר מקופה של צדקה להודיע לכם כמה יתומים ניתוספו היום, וזה לא אפילו 10 אחוז של הרשימה, כי אלו רק מהם שזכו לאסוף כסף בשבילים, וכמה לא זוכים אפילו לעזור להם, ומה עם כל הנושרים שיצאו מהדת הישראל עבור שאכלו מאכלות אסורות, כל יהודי שזה לפי החשבון הקטן 48 מיליון יהודים. - סיפור מלפני לערך 40 שנה לערך.

ביאור בדברי חז"ל: כל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא

בלומדי מסכת סנהדרין כשהגעתי לדף ל"ז, במאמר חז"ל כל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא. ובעת לימוד גמרא הנני מתעמק מאוד, ורוצה אני להשיג בעצמי את פירוש רש"י ז"ל שהנני נכדו. וכשאני גומר להבין אני מעיין בפירוש רש"י ז"ל.

והנה כאשר הגעתי למאמר הנ"ל "כאילו קיים עולם מלא", התבוננתי בדבר ועשיתי חשבון כמה נפשות יכולים לצאת מבן אדם אחד כדי להגיע לעולם מלא. חשבתי כך שהעולם יכול להתקיים רק ששת אלפים שנה, ומהיום יש לערך מאתיים וארבעים שנים עד לסוף העולם, ועשיתי חשבון שאם יש לאדם אחד חמשה ילדים ולכל אחד מהם יש חמשה ילדים, יוצא שבמאתים וארבעים

שנה יצאו מאדם אחד שבע מאות אלף (700,000) נפשות, וזה נקרא עולם מלא ממש. ושמחתי מאוד בחידוש זה, וחשבתי שצריך אני להציל להשתדל להציל נפשות ישראל מעולם התוהו. וחשבתי לעצמי, אי, אי, אלמלא היה הרבי שלי חי עדיין בעולם הזה, הייתי הולך אליו תיכף לגלות לו המסתרים במאמר הזה.

כל הסיפור הזה היה במשרד שלמעלה מביתי, והיה כבר 3 אחר הצהרים ולא אכלתי עוד ארוחת בוקר, והרבנית ע"ה להבחל"ח טילפנה לי כמה פעמים שכבר הגיע זמן של אכילת שחרית, ואמרתי שאני כעת עוסק בחשבון גדול ואי אפשר בשום אופן להפסיק באמצע, כשגמרי החשבון ירדתי לביתי ותשמעו את השגחה פרטית - והמופת הגדול:

בביתי במקום ללכת תיכף לאכול דחפו אותי מן השמים לארון הספרים, והוצאתי משם ספר אחד שקיבלתי במתנה, לפני הרבה שנים ולא ראיתי הרבה שנים את הספר הזה, ופתחתי את הספר, ומצאתי את שאהבה "נפשי", סיפור נפלא על מאמר חז"ל הזה. ואחר כך למדתי עוד הפעם את המשנה הנ"ל ומצאתי בפירושו רש"י ז"ל, לפיכך נברא אדם יחידי... להראותך שמאדם אחד (אדם הראשון) נברא מלואו של עולם, עד כאן לשון קדשו.

אגב: כשסיפרתי לחבירי שהוא למדן גדול, את הסיפור הנ"ל, העיר לי שחשבוני הוא טעות גדול, ואמר לי, לקחת מחשבון (הנקרא קאלקולעיטאר בלע"ז) ולספור י"ב פעמים כפול חמש, ויצא מזה לערך חמשים מיליון נפשות, זאת אומרת שכל יהודי שאנחנו נותנים לו ללמוד תיקון מג תיקון מח פתח אליהו וזוהר הקדוש בכל יהודי אנחנו מקבלים את השכר כאילו הצלנו חמשים מיליון נפשות.

המציל נפש אחת מישראל מהו? - כל ישראל ערבים זה בזה

חשבון מספר הצאצאים היוצאים מאדם אחד (בחישוב של חמש ילדים למשפחה) במשך עשר דורות (300 שנה), כשכל דור הוא שלושים שנה (בעצם כל דור הוא רק 25 שנה).

צא וחשוב, כשיהודי מעורר יהודי אחד בלבד ללמוד זוהר הקדוש - להקפיד על דיני טהרת המשפחה, לשמור שבת, להניח תפילין ומזוזות, לאכול כשר וללבוש ציצית - הוא הציל בכך 58 מיליון יהודים, שיישארו יהודים.

חשבון פשוט: (כל אחד יכול לבדוק במחשבון) חמש ילדים שכל אחד מביא חמש ילדים מגיע לאחר 11 דורות ל-48 מיליון ילדים:

$$1. 25 = 5 * 5$$

$$2. 125 = 5 * 25$$

$$3. 625 = 5 * 125$$

$$4. 3125 = 5 * 625$$

$$5. 15,625 = 5 * 3125$$

$$6. 78,125 = 5 * 15,625$$

$$7. 390,625 = 5 * 78,125$$

$$8. 1,953,125 = 5 * 390,625$$

$$9. 9,765,625 = 5 * 1,953,125$$

$$10. 48,828,125 = 5 * 9,765,625$$

המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא

האדמו"ר הראשון לבית שטיפניעשט, הרה"ק רבי נחום זצ"ל, בנו של הרה"ק מרוזין זצ"ל, נכנס פעם לבית מדרשו (שהי' נקרא "קלויז") ופגש בשני חסידים שמדברים אודות מאמר חז"ל "כל המקיים נפש אחת מישראל, כאילו קיים עולם מלא" (משנה סנהדרין ל"ז ע"א) (דהרי רואים שמאדם אחד - אדם הראשון - יצא עולם מלא אנשים). נענה ר' נחום זצ"ל ואמר: "אבל לא ברצועה" (אבער נישט מיט קיין בייטשל). תמהו החסידים לכוונת הרבי, וענה:

הא לכם סיפור: אחד מחסידיו של הרבי ר' משה לייב מסאסוב זצ"ל היה לו בית מזיגה בכפר. פעם אחת חלה אחד מבניו ולא מצאו הרופאים תרופה למחלתו. קם ונסע לבית רבו בסאסוב. הרבי התאנח מאד ואיחל לו ברכת רפואה שלימה.

בהיותו מאמין גדול בברכת רבו, נסע החסיד לביתו שמח וטוב לב. כאשר חזר לביתו לפנות ערב, ראה שמצבו של בנו התדרדר מאוד ל"ע. אך התחזק באמונתו בברכת רבו שיקיים בשלימות, ושיבריא בנו. גם את אשתו היה מחזק בדברי אמונה והאיץ בה שתשכב במטתה לנוח, והוא ידאג כבר לשלום הילד, ויתן לו כל התרופות שרשם הרופא לרפואת הילד.

אך כאשר ישב סמוך למטת הילד ראה שמרגע לרגע הורע מצבו רח"ל. מה עשה? הניח את התרופות בצד ולא נתן עוד להילד, אלא כל חצי שעה השקה

לו כף מים נקיים, כדי להחזיקו בחיים. כדי להסיח דעתו מעגמ"נ, עסק בלימוד גמרא.

כחצות הלילה שמע דפיקות בדלת, והנה עומד נכרי שרוצה לקנות יין שרף. מרוב מרירות נפשו לא רצה החסיד לפתוח את הדלת, אבל הנכרי לא הרפה ודפק עוד יותר. מרוב פחד שמא תתעורר אשתו מחמת הדפיקות ותראה מצבו הנורא של בנם, לקח יי"ש והוציאו לחוץ וצעק על הנכרי, מדוע בא בשעה מאוחרת כל כך לקנות יי"ש, בפרט בעת אשר אין מוחו עמו מחמת חולשת בריאותו של בנו. אך הנכרי שאלו: "מדוע פניך זועפים כל כך, ומה קרה לבנך?".

סיפר לו החסיד את כל אשר קרהו, כדי שיעזוב אותו לנפשו וילך משם. אבל הנכרי, שהיה רוכב על סוס, הוציא מכיסו בקבוק קטן, נתנו ליד החסיד ואמר: "הא לך בקבוק זה, ותראה שמכף הראשון ייטיב לבנך, מכף השני שיטעום מבקבוק זה יצא מחולשתו, וכאשר ישתה כף השלישי יבריא לגמרי כאחד האדם" - ורכב לדרכו.

כאשר חזר החסיד לחדר אשר בו היה מונח בנו, התבונן בפני בנו ונדמה היה לו שהוא נמצא כבר ברגעים האחרונים לחייו רח"ל. כיון שכן, חשב שבין כך ובין כך אין לו מה להפסיד, ועל כן נתן לבנו לטעום מן הבקבוק שנתן לו הנכרי, ולגודל תמהונו נרדם הילד. חיכה האב חצי שעה, ואחר כך עורר את בנו והשקה לו עוד כף מהבקבוק שקיבל מהנכרי. לאחר חצי שעה, כאשר ראה שהילד ישן במנוחה, עורר את אשתו וסיפר לה את הבשורה הטובה שמצבו של הילד הוטב ע"י שנתן לו מהבקבוק שקיבל מהנכרי. שניהם האמינו שקרה כאן מופת (בזכות ברכתו של הרבי ר' משה לייב זצ"ל), והתבוננו בבנם איך שישן במנוחה, כילד בריא. אחר כך נתנו לו את הכף השלישי, והוטב לו לגמרי. למחרתו ירד הילד ממטתו כמו בריא אולם.

מרוב שמחה אפתה אשת החסיד שני עוגות ושלחה את בעלה שיקח בקבוקים גדולים מלאים יין שרף, עם העוגות ויסע להרבי על שבת קודש ויתן לו את זה במתנה. כאשר הגיע לבית הרבי ר' משה לייב, שאל הרבי בתמהון: "מדוע מגיע לי מתנה יפה זו?". סיפר לו החסיד את כל אשר קרהו, איך שהוטב לבנו בכח ברכת הרבי, ואמר, שהוא ואשתו מאמינים שהרוכב הנכרי לא היה כי אם שליחו של הרבי, ויתכן שהיה אליהו הנביא בכבודו ובעצמו. הרבי לא הגיב על זה כלום, אלא הלך להתפלל קבלת שבת.

מנהגו של הרבי ר' משה לייב זצ"ל היה לשבת עם חסידיו בליל שבת קודש ולהגיד בפניהם דברי תורה וחסידות ולרקוד עימם בריקודים של שמחת מצווה לכבוד שבת. אבל בליל שבת קודש הוא ישב לבדו בחדרו, וכן היה במשך כל יום השבת. אף אחד מתלמידיו לא הרהיב בנפשו עוז לשאול את פי רבו פשר דבר, מדוע יושב לבדו בהתבודדות.

בעת סעודה שלישית בתוך קהל עדתו, נענה הרבי ר' משה לייב ואמר בקול: אף אחד מכם לא שאל אותי במשך השבת לפשר השינוי בהתנהגותי מכלל שבת, לכן אגיד לכם בעצמי. כל זה מחמת החסיד בעל הבית מזיגה (קרעטשמער).

בשבוע שעברה היה אצלי אודות רפואה לבנו, אבל בתוך הפתקה ראיתי שאין ביכולתי לעזור לו. אבל מרוב אהבתי לכל ישראל, לא יכולתי לשבור את רוחו בשתיקה שלא לענות לו, ועל כן הוכרחתי לברכו שבנו יזכה לרפואה שלימה.

- אבל בעל הבית מזיגה (הקרעטשמער) - המשיך הרבי והראה בידו הקדושה על החסיד - בגודל אמונתו המשיך את המופת הגדול ("אמונה" מלשון המשכה, כמו שכתוב ויהי אומן את הדסה). כאשר הביא אלי ביום ששי את המתנה וסיפר לו את כל אשר קרהו, שאלתי במרומים מי היה הרוכב שהביא רפואה לבן בעל הבית מזיגה הנ"ל, ובמשך השבת עשיתי מה שעשיתי לפי מה שקיבלתי מרבותי נשמתם עדן, כדי להתוודע מי היה הרוכב שהביא הרפואה, וברגע זו שעברה עלינו נתגלה לי סוד הדבר.

פעם היה איש שהיה לו רצועה (בייטש) בידו (היינו בעל עגלה). היה מתנהג כפי שראוי לאדם כמותו... פעם אחת בלילה נסע לביתו בעגלה ריקה, ושמע קול בוכים. נסע אחר הקול ופגש ביהודי ארחי פרחי שמונח בתוך ערימת שלג ותרמילו סמוך אליו, וחיותו כמעט שיצאה ממנו מעוצם הקור ששרר אז ביער. לקח אותו העגלון והעלהו על עגלתו וכיסה אותו במעיל חם (פעלץ). אחר כך הוליכו לבית מזיגה הקרובה לשם וציוה לחמם את היהודי המקורר במים חמים, עד שתשוב אליו רוחו. ולא עוד, אלא שהעגלון השאיר כסף לבעל הבית מזיגה עבור הטירחא, וגם אם יצטרך לרופא.

אחר כך נסע העגלון לביתו, כי הזמין נסיעה ליום המחרת להוביל אנשים וסחורה. אך כיון שאמרו חז"ל (אבות פרק ד', משנה ב') מצווה גוררת מצווה, על כן, כיון שזכה העגלון ברוב רחמנותו להציל נפש מישראל, משך אותו עוד ועוד למדת הרחמנות. על כן לא עורר את אשתו משינתה, אלא אכל חתיכת לחם קרה והלך לישון.

בשמים נעשה רעש גדול, הלא אמרו חז"ל "כל המקיים נפש אחת מישראל, כאילו קיים עולם מלא", ואם כן הרי העגלון קנה עולמו בשעה אחת, ואם יתעורר משינתו ויחיה עוד בעולם הזה, עלול לחטוא חס ושלום ולקלקל מה שתיקן, על כן יצא פסק דין מבית דין של מעלה שהעגלון לא יתעורר משינתו אלא יסתלק מן העולם, כדי שיבוא לעולם שכולו טוב כשהוא נקי מן החטא. כאשר עלתה נשמתו למרומים נפתחו לפניה שערי גן עדן.

אמרו חז"ל (ברכות י"ז ע"א) "העולם הבא וכו' וצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, ונהנים מזיו השכינה". ויש לדקדק באומנם "ועטרותיהם", ותימצו בספרים, על פי דברי המשנה (אבות פרק ד', משנה כ"א-כ"ב) "העולם הזה דומה לפרוודור בפני העולם הבא, התקן עצמך בפרוודור כדי שתיכנס לטרקלין". והכוונה, שאם איש יהודי עוסק בתורה בעולם הזה, נותנים לו לעולם שכולו טוב את הספר שלמד בו בעולם הזה, ובאותו ספר עוסק גם שם. אם היה אומר תהלים, מעמדות, שערי ציון, נותנים לו את כל אלה. אם קיים מצוות ומעשים טובים, נותנים לו בעולם הבא את ההזדמנות לקיים את המצוות עוד הפעם, כמו שעשה בחיים חיותו בעולם הזה, ומכל זה יש להנשמה נחת וקורת רוח בעולם הבא. וזהו הכוונה במאמרם "ועטרותיהם בראשיהם", היינו מה שקיים בחיים חיותו מצוות ומעשים טובים, הוא עטרה לראשו לעולם הבא.

אך מה יעשה בן אדם כמו העגלון שלנו, אשר זכה לעולם הבא על ידי הרצועה שבידיו? על כן נתנו לו גם בעולם הבא רצועה כזו, והוא עובר בגן עדן מחדר לחדר, ועושה ברצועתו כמו בעל עגלה, ומזה יש לו הנאה וקורת רוח. ונעשה מזה צחוק גדול בשמים, כי הלזה יכונה "עולם הבא"? אבל העגלון חשב שכולם שבעי רצון ממנו, ועל כן צוחקים...

לימיו זכה אביו של העגלון - אשר נפטר לעולמו זמן מרובה קודם לכן - לצאת מן הגיהנום וליכנס לשערי גן עדן, ושם פגש את בנו העגלון שמטייל בגן עדן ורצועתו בידו. לקחו לבית דין של מעלה כדי לפעול עבורו גן עדן טוב יותר. וכן הוה, בבית דין של מעלה פסקו שכיון שזכה לגן עדן בגלל שהחיה את נפש אחת מישראל, על כן יהא שכרו מכאן ואילך, שכאשר יצטרך יהודי להחיות את נפשו, יהא העגלון השליח לדבר. והוא היה השליח את בעל הבית מזיגה (שהזכיר את בנו אצל הרבי ר' משה לייב מסאסוב), והבקבוק שהביא אל הקרעטשמער היתה מגן עדן העליון. וכל זה המשיך החסיד בשלימות על ידי אמונת צדיקים שלו. את הסיפור הזה סיפר הרבי ר' משה לייב מסאסוב זצ"ל בעת סעודה שלישית.

וסיים הרבי משטיפנעשט את סיפורו, ואמר להחסידים: ולזה נתכוונתי כאשר אמרתי "אבל לא ברצועה" (און נישט מיט קיין בייטשל), ע"כ.

כאן אנחנו רואים, כמה נחוץ לגאולת ישראל שכל אחד יראה להתחתן מוקדם, ובכך יזכה שתזכה שכינה בישראל ויבוא משיח כדאמרו בחז"ל (יבמות סב.) "אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף". וכל אחד יראה כאלו כל גאולת ישראל תלויה על צווארו.

כל אדם שיש בו גסות הרוח כאילו עובד עבודת כוכבים

סוטה (ד:): אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי כל אדם שיש בו גסות הרוח כאילו עובד עבודת כוכבים, כתיב הכא תועבת ה' כל גבה לב, וכתיב התם ולא תביא תועבה אל ביתך, ורבי יוחנן ידיה אמר כאילו כפר בעיקר, שנאמר ורם לבבך ושכחת את ה' אלהיך וגו', ר' חמא בר חנינא אמר כאילו בא על כל העריות, כתיב הכא תועבת ה' כל גבה לב, וכתיב התם כי את כל התועבות האל וגו'. עולא אמר כאילו בנה במה, שנאמר חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא, אל תיקרי במה, אלא במה.

מסלק את השכינה ומפיל את ישראל בחרב ומגלה אותם מארצם

ועל העובד עבודה זרה אמרו בספרא פרשת קדושים (פרשתא ד' ח') למען טמא את מקדשי ולחלל את שם קדשי, מלמד שהוא מטמא את המקדש ומחלל את השם ומסלק את השכינה ומפיל את ישראל בחרב ומגלה אותם מארצם.

גורם לישראל שנעקרים מארץ ישראל

ובזוהר הקדוש תיקון מ"ח: מאן דעייל אות ברית קודש דיליה ברשו נוכראה, שבתא"י איהו טחול, חמ"ה, איתתא בישא מרה. וגרים ליה לישראל לאתעקרא מארעא דישראל. ומאן דעייל זרעיה בנשג"ז (נדה, שפחה, גויה, זונה) כאלו מערב מה דאפריש קודשא בריך הוא דכתיב ויהי מבדיל בין מים למים, (תקוני זוהר תיקון מ"ח. ועיין עוד בתיקונים צ"ח ב', ועיין שם בתיקון מ"ו פג, ב.). [פירוש הזוהר: מי שמכניס אות ברית קודש שלו ברשות זרה. שבתא"י הוא טחול, חמ"ה, אשה רעה מרה. וזה גורם לישראל שנעקרים מארץ ישראל. ומי שמכניס זרעו בנשג"ז (נדה, שפחה, גויה, זונה), כאילו מערב מה דאפריש קודשא בריך הוא דכתיב (בראשית א, ו) ויהי מבדיל בין מים למים].

אבוד לגמרי בלא תיקון

ובספר צרור המור (ויקרא כ' ב'), כתב: אבל כשנתן כל זרעו למולך, זה אינו ראוי לכרת ולא לכפרה. ובעון כזה אין מיתה מכפרת ולא ייסורים ממרקים ולא יוה"כ מכפר, כי כבר הוא אבוד לגמרי בלא תיקון, אחר שכל זרעו נתן למולך ולא השאיר אחריו ברכה. וכן בדרך הזה נאמר בעדים זוממים, כאשר זמם (דברים י' יט), ולא כאשר עשה. מכאן אמרו (מכות ה' ע"ב) הרגו אין נהרגין. ובהפך זה היה ראוי, אבל הטעם הוא כטעם המולך.

**וכמה האדם צריך לא להתחשב בשום בריה אלא לעשות רצון ה'
להיות כמו אברהם אבינו שנאמר עליו (יחזקאל לג, כד) "אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם"**

ובליקוטי מוהר"ן (חלק שני), כתב "אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם" (יחזקאל לג), שְׁאַבְרָהָם עֲבַד הַשֵּׁם רַק עַל יְדֵי שֶׁהָיָה אֶחָד, שֶׁחָשַׁב בְּדַעְתּוֹ שֶׁהוּא רַק יְחִידִי בְּעוֹלָם, וְלֹא הִסְתַּכֵּל כָּלֵל עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, שֶׁסָּרִיס מֵאַחֲרֵי ה' וּמוֹנָעִים אוֹתוֹ, וְלֹא עַל אָבִיו וּשְׁאָר הַמוֹנָעִים, רַק כָּאִלּוּ הוּא אֶחָד בְּעוֹלָם, וְזֶהוּ: "אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם". וְכֵן כָּל הַרוֹצֶה לְכַנֵּס בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם, אִי אֶפְשָׁר לוֹ לְכַנֵּס כִּי אִם עַל יְדֵי בְּחִינָה זֹו שֶׁיִּחַשֵּׁב שֶׁאֵין בְּעוֹלָם כִּי אִם הוּא לְבַדּוֹ יְחִידִי בְּעוֹלָם, וְלֹא יִסְתַּכֵּל עַל שׁוּם אָדָם הַמוֹנָעוֹ, כְּגוֹן אָבִיו וְאִמּוֹ אוֹ חוֹתָנוֹ וְאִשְׁתּוֹ וּבָנָיו וְכִוּזָּא, אוֹ הַמְּנִיעוֹת שֶׁיֵּשׁ מִשְׁאָר בְּנֵי הָעוֹלָם, הַמְּלַעֲיָגִים וּמְסִיתִים וּמוֹנָעִים מֵעֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְצָרִיד שֶׁלֹּא יַחֲוֶשׁ וְיִסְתַּכֵּל עָלֵיהֶם כָּלֵל, רַק יִהְיֶה בְּבְחִינָתוֹ: "אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם" כָּאִלּוּ הוּא יְחִיד בְּעוֹלָם כְּנִ"ל.

אנושי אור כשדים היו מבזים אותו ומקלליו אותו

ובליקוטי מוהר"ן, (חלק שני סימן מו): ויַמְעִין זֶה מֶה שֶׁמְסַפְּרִים בְּשֵׁם הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, זִכָּר צַדִּיק וְקָדוֹשׁ לְבִרְכָּה, מְשָׁל, שֶׁמֶלֶךְ אֶחָד הֵנִיחַ אוֹצָר גָּדוֹל בְּמָקוֹם אֶחָד, וְסָבַב בְּאַחֲזִיזַת עֵינָיו כְּמָה וְכְמָה חוֹמוֹת סָבִיב הָאוֹצָר וּכְשָׂאוֹ בְּנֵי אָדָם לָאִלוֹ הַחוֹמוֹת, נִדְמָה לָהֶם שֶׁהֵם חוֹמוֹת מִמֶּשׁ, וְקָשָׁה לְשִׁבְרָם. וּקְצָתָם חָזְרוּ תִּכְף, וּקְצָתָם שִׁבְרוּ חוֹמָה אַחַת וּבָאוּ אֶל הַשְּׂנִיָּה וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁבְרָהּ, וּקְצָתָם שִׁבְרוּ יוֹתֵר וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁבֵּר הַנִּשְׁאָרִים, עַד שֶׁבָּא הַכֵּן מֶלֶךְ, אָמַר: אֲנִי יוֹדֵעַ, שֶׁכָּל הַחוֹמוֹת הֵם רַק בְּאַחֲזִיזַת עֵינָיו, וּבְאַמְתָּ אֵין שׁוּם חוֹמָה כָּלֵל, וְהֵלֶךְ לְבַטֵּחַ עַד שֶׁעָבַר עַל כָּלָם. וּמִזֶּה יִבִּין הַמְּשַׁכֵּיל הַנִּמְשָׁל מֵאִלּוֹ עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַהֲסָתוֹת וּפְתוּיִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת חוֹמוֹת, שֶׁיֵּשׁ עַל אוֹצָר שֶׁל יִרְאת שָׁמַיִם, שֶׁבְאַמְתָּ אֵינָם כָּלוּם. וְהַעֲקָר לֵב חֲזָק וְאַמִּיץ, וְאֵין לוֹ שׁוּם מְנִיעָה וּבְכַפְרָט

הַמְּנִיעוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת, כְּגוֹן מַחֲמַת מָמוֹן אוֹ שְׂמוֹנֶעַ אוֹתוֹ אֲשֶׁתוֹ וּבְנָיו וְחוֹתָנוֹ אוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ וְכוּ', וְכִיּוּצָא, הֵם כָּל־מִטְלִים וּמִבְטָלִים לְמִי שֶׁלְּבּוֹ חֶזֶק וְאִמִּין לַהֶשֶׁם יִתְבָּרֵךְ. וְגַם אֶפְלוּ גְבוּרָה שֶׁל הַגְּבוּרִים, הוּא רַק מַחֲזֵק וְאִמִּין הַלֵּב, שֵׁישׁ לוֹ לֵב חֶזֶק בְּיוֹתֵר לְרוֹץ בְּקִשְׁרֵי הַמִּלְחָמָה, כְּמוֹכָא בְּסִפְרִים, עכ"ל. עַל כֵּן יִתְחַזַּק הָאָדָם לַעֲשׂוֹת רָצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְיִזְכֶּה לְכָל הַבְּרוּכוֹת הָאֲמוּרוֹת בַּתּוֹרָה, וְרָאָה דְּבָרֵי רַבֵּינוּ בַּחֲיִי (בְּרַאשִׁית יב ג'): וְאִבְרָכָה מִבְּרַכִּיךָ וּמִקְלָלְךָ אֲאוּר. זֶה יוֹרֵה שְׁאֲנִשִּׁי אֹר כַּשְּׁדִים הֵיוּ מְבִזִּים אוֹתוֹ וּמִקְלָלִין אוֹתוֹ, וְלִכְךָ אָמַר לוֹ שִׁילַךְ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִירָאָנוּ, וְשֵׁם יִבְרַךְ מִבְּרַכְיוֹ וְיִקְלַל מִקְלָלֵיו וְאִם יַחֲדִי יִקְלָלֵנוּ יוֹאֵר, כֵּן פִּירֵשׁ הַרַמְבַּ"ן. וְאָמַר עוֹד, כִּי הַתּוֹרָה תִּקְצֹר בּוֹיּוּכָה שֶׁהִיא בֵּינוֹ וּבֵין הַכַּשְׁדִּים כֹּאֲשֶׁר קִיְצְרָה בַּעֲנִין דּוֹר אָנוּשׁ. וְיִתְכֵּן לְפָרֵשׁ וּמִקְלָלְךָ עַל נִמְרוֹד הַמֶּלֶךְ כִּי כִשְׁיוֹאֵר הַמֶּלֶךְ יוֹאֵר הָעָם. וּמִן הַנִּרְאָה עוֹד כִּי אֲנִשִּׁי אֹר כַּשְּׁדִים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה בְּמִינִים רַבִּים חֲלוּקִים, יֵשׁ שֶׁהֵיוּ עוֹבְדִים מִן אֶחָד מִמֵּינֵי עֲבוּדָה זָרָה כְּגוֹן מוֹלֵךְ, וְהֵיוּ חֲכָמִיהֶם מִפְּרַסְמִים בְּאוֹמְתָם שֶׁכָּל הַנוֹתֵן מִזְרָעוֹ לְמוֹלֵךְ יִצְלִיחַ זָרָעוֹ הַנִּשְׁאָר לוֹ וְיִהְיֶה לְגוֹי גָּדוֹל, וְיֵשׁ עוֹבְדֵינִי מִן אַחֵר וְחוֹשְׁבִין שֶׁבּוֹ יִצְלִיחוּ בְּמִמוֹנָם, וְיֵשׁ שֶׁהֵיוּ עוֹבְדִים מִן אַחֵר וְחוֹשְׁבִין שֶׁבּוֹ יִגְדֵּל שְׁמֵן וְיִתְפָּרֵס בְּעוֹלָם, וְיֵשׁ עוֹבְדִים מִן אַחֵר וְחוֹשְׁבִין שֶׁבּוֹ יִהְיֶה הָעוֹבֵד עֵצֶם בְּרָכָה לְהַפִּיק כָּל רָצוֹנוֹ עַד שֶׁכָּל הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו יִתְבָּרְכוּ מִבְּרַכְתּוֹ, וְלִכְךָ הַזִּכִּיר לוֹ ה' יִתְבָּרֵךְ כִּנְגֵּד כָּל הַמִּינִין הָאֵלּוּ, וְאַעֲשֶׂךָ לְגוֹי גָּדוֹל וְאִבְרַכְךָ וְאִגְדֵּלָה שְׁמֶךָ וְיִהְיֶה בְּרָכָה, מִפְּנֵי שֶׁכָּל הַכּוֹחוֹת כּוֹלֵן שֶׁהֵן מִינֵי עֲבוּדָה זָרָה אֵין בִּידָם לְהוֹסִיף וּלְגָרוֹעַ אֲלֵא כִּפִּי מַה שֶׁנִּמְסַר לָהֶם בְּפִקּוּדָתָם, וְכָל שֶׁכֵּן שְׁאֵין לָהֶם כֹּחַ לַעֲשׂוֹת דְּבַר וְהַפְּכוֹ, שֶׁהֵרִי כּוֹכַב מֵאֲדִים גַּם כִּי יַעֲמֹד לִימֵין הָאָדָם וְיִהְיֶה בַּעֲזָרֵיו אֵין כֹּחַ בִּידוֹ לַעֲזוֹר וְלֹא לְהוֹעִיל כִּי אִם בְּפוֹרְעָנוֹת וּבְדַרְכֵי הַיִּזְק לֹא בְּדַרְכֵי הַטּוֹבָה, וְכֵן זוֹלָתָם מִשְׁאֵר כּוֹחוֹת הַמִּטְיָבִים אוֹ מְרִיעִים, אֵין בָּהֶם כֹּחַ לְהוֹעִיל אֲלֵא כִּפִּי מַה שֶׁנִּמְסַר לָהֶם בְּלִבָּד, יִהְיֶה טוֹב אוֹ רַע אֵין לָהֶם כֹּחַ לַעֲשׂוֹת הַפְּכוֹ, וְלִכְךָ הוֹסִיף כֹּאֵן וְאִבְרָכָה מִבְּרַכִּיךָ וּמִקְלָלְךָ אֲאוּר, כִּי הוּא דְּבַר וְהַפְּכוֹ, אֵין כֹּחַ זֶה בִּיד הַכּוֹחוֹת כּוֹלֵן כִּי אִם בִּיד הַכֹּחַ הַקְּדָמוֹן הָעֲלִיוֹן, חֶלֶק יַעֲקֹב יוֹצֵר הַכֹּל הוּא, מִמֶּנּוּ יִבּוֹא הָרַע וְהַטּוֹב, כְּעִנִּין שֶׁאָמַר הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה מֵה, ז) אֲנִי ה' עוֹשֶׂה כָּל אֱלֹהִים. וּבִמְדַרְשׁ (תַּנְחוּמָא לָך ד) וְאִבְרָכָה מִבְּרַכִּיךָ, הַכֹּהֲנִים מִבְּרַכִּין לְיִשְׂרָאֵל שְׁנֵאֲמַר (בְּמִדְבָּר ו, כז) וְשָׁמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אִבְרַכְכֶּם, אָמַר הַקַּב"ה אֲנִי מִבְּרַךְ לְאוֹתוֹ הַשֶּׁבֶט. אָמַר הַקַּב"ה בְּעוֹלָם הַזֶּה שֶׁבֶט לֹוי מִבְּרַךְ אֶתְכֶם, אֲבָל לַעֲתִיד לְבּוֹא אֲנִי בְּכַבּוּדִי אִבְרַךְ אֶתְכֶם, הִדָּא הוּא דְּכָתִיב (יִרְמְיָה לֹא, כב) יִבְרַכְךָ ה' נוֹה צֶדֶק הֵר הַקּוֹדֵשׁ, עַכְל"ק. וְכָל הַדְּבָק בְּדְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים

יזכה שהקב"ה בעצמו יברכו בברכת אברהם אבינו ע"ה אשר נקרא אב המון גוים ומלכים ממך יצאו, אכ"ר.

ספר להורות נתן	מתאר מצב הנורא בשחיטות בארצות הברית, ובפרט נגד השחיטה כ"באקס", ושחיטה תלויה מהגאון רב נתן געשטעטנער אבדק"ק קרית אג"י בני ברק	ספר שפיע חיים	דרוש מאמר ברית שלוש עשרה - מאת כבוד קדושת אדמו"ר הגה"ק מרן יקותיאל יהודה הלברשטאם שליט"א (זצוקלה"ת) אבדק"ק פאנו - אשר נפטר בקדק כסול רב - כיום י"ג מדרת שנת תש"נ למ"ק	תוכחת חיים	פרשת וישלח מהגה"ק רבינו חיים פלאג"י זצוקלה"ה	סדר הניקור הפנים והקדמי עם תמונות - הלכה למעשה	כיוון ממשי על ניקור חלב הפנים - הקדמי והתחתון שני הניקורים הנעשים תחתונים ומסומנים - 1 ו-2 מאת רבי פרנץ בנצ"ל מלוצ' - 18 בנימין'ד החסידים "בגד"ח" - 1843 - וראש בנימין'ד חלבה לנפשה - בני ברק י"א לאור ע"י בית המדרש חלבה לנפשה בני ברק - 2000 עמודים
זבח זבחי צדק שלש תשובות	בו יבואר ענין התקנה הקדומה להצריך שני שובי"ם עומדים זה ע"ג זה וראים ומשגיחים שהוכשר כדת ובהלכה מתחלת עד סופו, עם כל המסתתף להלכה ולמעשה	תקנה שני שובי"ם עומדים זה ע"ג ביאור להלכה	מחבר גדול הענין של זיהות בעניי ניקור והלכותיו, והאנו נזכר בהם בא לידי זמנת רח"ל	די שוחטים שטימע	ירחון חודשי יוצא לאור על ידי אגודת שוחטי עופות דניו יארק רבתי שנת תרצ"ב	סדר הניקור הפנים והקדמי עם תמונות - הלכה למעשה	כיוון ממשי על ניקור חלב הפנים - הקדמי והתחתון שני הניקורים הנעשים תחתונים ומסומנים - 1 ו-2 מאת רבי פרנץ בנצ"ל מלוצ' - 18 בנימין'ד החסידים "בגד"ח" - 1843 - וראש בנימין'ד חלבה לנפשה - בני ברק י"א לאור ע"י בית המדרש חלבה לנפשה בני ברק - 2000 עמודים
לחם שערים	מעשה נורא איך שבעיר ווילנא בזמנו של הגר"א זצ"ל אכלו כל העיר חלב ודם בלא יודעים, ואיך שהגר"א תיקון את המצב	הלכות ניקור	מבאר גדול הענין של זיהות בעניי ניקור והלכותיו, והאנו נזכר בהם בא לידי זמנת רח"ל				
סדר הניקור הפנים והקדמי עם תמונות - הלכה למעשה	כיוון ממשי על ניקור חלב הפנים - הקדמי והתחתון שני הניקורים הנעשים תחתונים ומסומנים - 1 ו-2 מאת רבי פרנץ בנצ"ל מלוצ' - 18 בנימין'ד החסידים "בגד"ח" - 1843 - וראש בנימין'ד חלבה לנפשה - בני ברק י"א לאור ע"י בית המדרש חלבה לנפשה בני ברק - 2000 עמודים						

אבישי בן לאה: קיבלתי על עצמי כבר בעולם הזה גם אני וגם אשתי תחיה לא לאכול רק דגים, ותודה רבה להאדמו"ר מהאלמין עבור כל ההתעוררות הגדולה הזאת.

